

א בא, אמא — מה עשיתם לי?
גולדה מאיר אומרת שההורים שלנו לא השכילו ללמד אותנו ציונות מהי.
וזה, אולי, נכון.

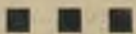
אם ארצנו — מחשבותיה של הגברת גולדה מאיר מהווה את הציונות — הציונות בה"א הידיעה, האחת והיחידה — כי אז הורינו באמת לא ידעו ציונות מהי. לא הורינו. לא מורינו. לא מדריכינו. אך אם השקפתם של הורינו, מורינו ומדריכינו היתה ציונית — כי אז לגברת גולדה מאיר אין מושג ציונות מהי.

ה ציונות של הגברת גולדה מאיר היא הציונות של המיספר הלבן.
ציונות דה'לוקס.

ציונות המוסרת לכל עולה חדש, ברדתו מן המטוס, שטראחריות במיסגרת זהב, לאמור: „הגני מתחייבת בזה שרמת-המחיה שלך בישראל לא תיפול מזו שהיתה לך בגולה הדוויייה.“
היה לך קאדילאק שחור במיאימי? יהיה לך קאדילאק שחור, עם מיספר לבן, בישראל.
היתה לך דירה של חמישית חדר במוסקבה? תקבל דירה בת חמישה חדרים בקריית-גת — הממ, כן, כמור בן, ברמת-אביב.
התחמקת מלשלם מסים בבואנוס-איירס? בסדר, אין צורך שישלם מסים בישראל.
הטיקו שבתבוא, יהודי יקר, שנושה מיליון ישראלים כורעים על ברכיהם ומתחננים בפניך: אנא, בוא!

אותם ישראלים אינם יכולים להרשות לעצמם מכונית, בגלל המסים האבסורדיים? אין דבר, שירכבו על קטי נועים, ושיחבשו קסדות, לכל הרוחות!
לאתם ישראלים אין אפשרות לרכוש דירות, בגלל המחירים המפולפלים? שימשיכו לגור ההורים, ושישילמו את המסים, בבקשה!
זוהי הציונות, ואם הצברים האלה מתמרמרים — אז ההורים פשוט לא לימדו אותם ציונות מהי.

א ודי אני צריך להתנצל כאן בשביל הורי.
אבי היה ציוני טוב, משחר נעוריו, למרות שגודל תשע שנים לפני הקונגרס הראשון.

כשהחליט לנטוש את מולדתו, לפני 38 שנה, יכול היה לבחור בין כמה ארצות-הגירה, הוא בחר בארץ עניה ונידחת במזרח התיכון, מפני שרצה להיות שותף לחברה חדשה, הבונה חיים חדשים, יש מאין.
חך כמה חודשים הפסיד את כל ההון שהביא עימו, מפני שלא רצה לעסוק כגון בסססרות או במיסחר.
מאז ועד מותו עבד עבודה גופנית מפרכת ביותר, והיה מאושר.

כי בארץ מצא בדיוק את אשר חיפש בה, כאשר החליט לקשור את גורלו לגורלה: טעם לחיים, חרות-יצירה, ההרגשה שהוא משתתף במעשה גדול.

הוא לא התגעגע מעולם לבית, למכונית, לכסף ולמעמד שהשאיר מאחוריו.
למרות שלא זכה בארץ מעולם לדירה משלו, למכור נית, לרכוש כלשהו, ולמרות שלא יכול היה להרשות

סבור שגם אותה טוונטית חוצפנית בבאר-שבע הת- כוונה לכך.

ואני סבור שהם צודקים בהחלט.
תחושתם היא בריאה, והגיונם צדק.
ואם השתרבב בוויכוח הזה משהו עקום ומעוות, הרי זה נמצא דווקא בדברי התשובה הנרגזים והנרעשים של הגברת גולדה מאיר, שהיתה שוב מזועזעת.

ה סיפרה הגברת מאיר לאותה טוונטית, שקראה את קריאת-הביניים הנועות?
היא סיפרה לה אנדה.

האגדה כאילו אנחנו עצמנו חיים על חשבון יהודי העולם, כאילו אנחנו מחקימים על כספי-הנדבות של העם היהודי, כאילו אנחנו חייבים להגיד „תודה רבה“ ליהודי דים, ולנשק את ידיהם של העולים, מפני שלא אנחנו משלמים את חשבון קליטתם היקרה.
זוהי סיסמה יפה. אבל אין בה מידה אחת אמת.

אנחנו עובדים קשה מאוד, בארץ הזאת, הישראלי הרגיל עובד קשה יותר מעמיתו הצרפתי, האיטלקי או הבריטי. תמורת עמלו הוא מקבל משכורת נמוכה יותר מהם, ומשלם מיסים גבוהים יותר מהם.

איננו צריכים להרגיש רגשי-נחיתות בפני איש מהם. אנחנו חברה עובדת, ואיש מאיתנו אינו חב חוב לאיש.

נכון, יהודי העולם תרמו ביד נדיבה למען מדינת ישראל, כספי המגבית זורמים לישראל, יחד עם כספי הפיצויים מגרמניה והמענקים והמילונות של ממשלות זרות. אולם תרומות היהודים אינן מפרנסות אותנו. הן לא קונות לנו דירות ומכוניות.
כל תרומות היהודים נשפכות לחבית-ללא-תחתית של ממשלת ישראל, כדי לממן את המדיניות של הגברת גולדה מאיר.

כל התרומות האלה גם יחד מגיעות בקושי לקרסולו תקציב-הביטחון שלנו — תקציב עצום הדרוש מפני שהגברת מאיר וחבריה החליטו שהחוקת שטחים נרחבים וההתנתקות בהם חשובות יותר מהשגת השלום.

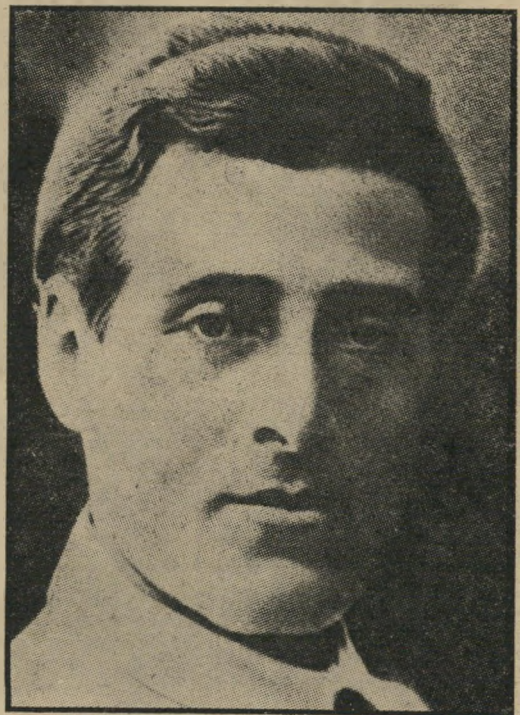
יהודי העולם תומכים במדיניות זו בהתלהבות. לא שמענו מפי קהילות היהודים באמריקה קריאות רבות למען מדיניות של שלום, לעומת זאת, שמענו מפי קריאות נרגזות נגד כל נסיגה, למען החזקת ארץ-ישראל הכי שלמה.

מי שרוצה שנילחם כל חייו, ושנבלה שגור שיהודים בכל שנה במיליונים, אפשר לדרוש ממנו שישלם לפחות חלק מחשבון הכסף. אחרי הכן, לא הוא משלם את חשבון הרם.

לכן אין כל ממש בטענה כאילו מדינת ישראל היא מעין פילגש מחוקת, החייבת להגיש למחזיקה את כל השרותים הנדרשים עליה.

בניחורין אנחנו, מבחינה מעשית ומוסרית כאחת, אילו השגנו את השלום, שהוא כתחום

יהודים טובים.
אנחנו מזמינים אתכם בלב שרם לכוף ארץ נוי. למענכם, למעננו, למען המדינה.
אבל דעו לכם, שלא תמצאו כאן ברוקלין חדשה, מוסקבה חדשה, ריו חדשה.
אתם באים למדינת-ישראל, כמות שהיא. שלא כמו באמריקה, קשה מאוד לרכוש כאן דירה.

טרומפלדור: מחרשה עם מיספר לבן

זוג צעיר שוקע בחובות לכל ימי חייו, כדי לרכוש דירה קטנה בשיכון.

שלא כמו בצרפת, אדם יכול לעבוד כאן בפרך כל ימי חייו, מבלי שיצליח לקנות לו מכונית.
שלא כמו במונאקו, המיסים הם עצומים, מן הגבוהים ביותר בעולם.

שלא כמו בבריית-המועצות, חינוך תיכוני ואוניברסיטאי עולה בכסף רב.

אם זה מוצא חן בעיניכם, בואו איננו ונחיה ביחד.

אם זה לא מוצא חן בעיניכם, בואו איננו ונאבק ביחד כדי לשנות את פני הדברים.

אתם מוזמנים להתחלק עימנו בכל הטוב והרע שבמדרי

תיספר לבן

ידינו, היינו מגיעים בעמך כפינו העצמאות כבלית.
לכן יכולים אנחנו לוותר על הטפת-המוסר של הגברת מאיר.

ק ו התסכרה של הגברת מאיר אינו רק אווילי, אלא גם מסוכן.
אין דבר שהוא אנטי-האומי יותר (ואם תרבי צו: אנטי-ציוני יותר) מאשר טיעון הכורה תהום בין הנוער הישראלי לעולים החדשים.

והרי כל טיעון, הבא לקיים ולהצדיק זכויות-יתר בלי תייסבירות לעולים, גורם לתוצאה זו בדיוק.

הצעיר הישראלי אינו מתנגד לעלייה, הוא יודע היטב שהעלייה היא, בסופו של דבר, לטובתו — מבחינה כלית, תרבותית, ביטחונית.
הוא מתנגד לשיחוד העולים, ולהתחסדות המתלווה על כך.

הוא נאמן דגגי הכחור-לבן, הוא רק מתנגד למכונית המחולקת שיש לה מיספר לבן.

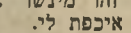
נתנו, ליהנות מן הטוב, כמונו, להשתדל לתקן את הרע, כמונו.

אם המסים נראים לכם גבוהים מדי — שלמו אותם, כמונו, ועזרו לנו לשנות את מדיניות הממשלה, המחייבת תקציב כלי-כך עצום.

אם נדמה לכם שבמדינה מתקדמת יש להבטיח לכל אדם דיור הוגן, מכונית קטנה, חינוך חינם בכל הדרגות — עזרו לנו לשנות את סדר-העדיפויות של המישר. **אבל דעו לכם שלא תהיינה לכם שום זכויות מיוחדות, אתם לא תהוו כאן שום מעמד מיוחד ומיוחד.**

בתנאים אלה, ברוך בואכם. אנחנו מקדמים את פניכם בהתלהבות.

ההתראות בקרוב!

א ינני יודע אם זהו מינשר ציוני או אנטי-ציוני.
האמת היא שלא איכפת לי, כשם שלא איכפת לי כחוא זה אם הוא מוצא חן בעיני הגברת גולדה מאיר, או לאי.

אני סבור שכל הדור הצעיר בישראל חושב כך. אני

לעצמו לשלוח את ילדיו לבית-ספר תיכון.
הוא חשב, בטעות, שזוהי ציונות.

א ומרים שהזמנים השתנו, שעשיו זה הכל אחרת. שצריכים לפתוח, לשחד את העולים. אחרת לא יבואו. שיוסף טרומפלדור לא היה עולה היום לארץ, מבלי שהיו מבטיחים לו מחרשה עם מיספר לבן. (זה הגיע לו, כידוע, מפני שהיה גם עולה מרוסיה וגם נכה.) שאייאפשר לדרוש מעודה חדש שיווריד את רמת-מחיותו.

שזוהי הציונות של ימינו. ומוי שמתנגד לך, ומוי שמתמרמר על כך, ומוי שמתחצף ושואל את הגברת גולדה מאיר מדוע צריכים אנחנו לסבול למען העולים, הוא אנטי-ציוני, ובכלל לא-נחמד ולא-מחונך.

האמנם?

ה כול להיות שאני לא-ציוני ולא-נחמד ולא-מחונך.
אבל אילו היה זה תלוי בי, הייתי מפרסם את המינשר הבא לכל יהודי העולם: